

επιστολή και ευχόμενη είνε τα δεξί φινιχ.
 Ηπειρώτα θύμα με τους καρχάριας που αυχάσαν είνε εκείνα τα μέρη του 'Ατλαντικού. Είνε τέσον ἀδράγοι οι καρχάριαι. (Ψατε βρμάς/ και ἀρπάζουσι, ε, τι και ἄν πίση είνε τήν θάλασσαν, — κασκέττο, μπουκάλι, ξύλο, σχοινί, στουπί! "Όλα είνε φαγώσιμα διχ τὰ φόβερα στομάχια των, όπου μένει, ε, τι δέν χωνευθή.
 Τήν 7 'Ιουλίου, συνελήφθη ένας καρχάριας μήκος τουλάχιστον δώδεκα ποδών. Όταν ἐκατάπηε το τσεγγέλι, όπου είνε καρφώση ως δόλωμα ένα κερμάκι παστράχιας, ἔκλεμε τόσο κακό μέσα στο νερό, ώστε είδαν και ἔπαθον οι ναῦται: να τον ἰσάραουν ἐπάνω στο κατάστρωμα. Του ἐπετέθησαν με τους μπαλταδες, και όταν του ἤνοιξαν τήν κοιλίαν, αὐτός ακόμη ἐπροσπαθοῦσε να ξεφύγη με τους φοβερούς κτύπους του, κ' ἐπαράδερνε από τήν μίαν πλευράν του πλοίου εως τήν ἄλλην.
 Ο κ. Οράτιος Πάττερσον δέν ἠδυνήθη να παραστή είνε ἐκείνην τήν ἐνδιαφέρουσαν ἄγραν. Τί κρίμα! ἄν τήν ἐβλεπε, ἦχ τήν ἀπεμνημόνευεν είνε τὰς οδοιπορικὰς του σημειώσεις με πολλά λατινικά και ἑλληνικά ρητά. . .
 Ἐτοί ἐπεροῦσαν αἱ ἡμέραι, χωρίς να φαίνωνται μονότονοι. Κάθε στιγμήν, — ἄλλη διασκέδασις αὐτή — τὰ θαλάσσια πτηνά διεσταύρωναν τήν πησίαν των γύρω είνε τὰς κεραίας. Ο Ρογγρος Χινσδαίλ και ὁ Λουδοβίκος Κλωδιών ἦσαν καλοί σκοπευταί, και ἐσκότωσαν μερικά με τὰς καρκαμπίνας του πλοίου.
 Συχνά ἐπίσης ἐπεροῦσαν ἀνοικτὰ διὰ φώρα ἰστοφόρα και ἀτμόπλοια, ἄλλα πολὺ μακρὰν ὥστε να δυνηθοῦν ν' ἀνταλλάξουν χαιρετισμούς με αὐτά. Ἄλλως τε — και αὐτὸ δέν ἦσαν είνε θέσι να ἀντιληφθοῦν οι ἐπιβάται, — ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐπροσπαθοῦσε μᾶλλον ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰ ἐμφανιζόμενα σκάφη, όταν δὲ κανὲν ἀπὸ αὐτὰ ἐρχόμενον ἀντιθέτως ἐπλησίαζε πολὺ, αὐτὸς ἠόρταριζε ἢ τοῦ ἔδινε ποδίστα ἢ δύο ἀνεμυρόμβους, διὰ να τὸ ἀποφύγη.
 Ἐπέρασον δεκαπέντε ἡμέραι ἀπὸ τήν ἡμέραν του ἀπόπλου. Καὶ τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ και ὁ Μάγγος Ἄνδερσ ἤρχισαν να προσέχουν διχ να σημειώσουν είνε τὸν χάρτην τήν πρώτην ξηρᾶν που εἶδλαν οἱ σκοποὶ τοῦ πλοίου. Αὐτὴ ἢ ξηρὰ ἔμελλε να είνε αἱ νήσοι Βερμουδαί, αἱ ὁποῖαι κείνται ἐπὶ τοῦ 64ου δυτικού μεσημβριού και τῆς 31ης μείρας βορείου πλάτους, ἀνήκουσιν είνε τήν Ἀγγλίαν και συμπεσοῦνται είνε 400 περίπου μικρὰς και μεγάλας.
 Ο "Γοργός" ἀπέχεν ἀκόμη ἀπὸ αὐτὰς 60 περίπου μίλια τήν ἡμέραν τῆς 19 'Ιουλίου, όταν τὰ τηλεσκόπια τοῦ

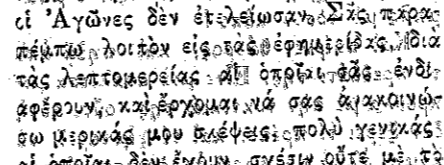
πλοίου ἤρχισαν να κίμωνουν ἐρεύνας πρὸς τὴν δυτικὰ του ὀρίζοντος. Ἐν τούτοις τὰ ἀσυνέθιστα μάτια των μὴ ναυτικῶν ἠδύναντο να συγγύσουν τὴν ὑψηλὰ βουνὰ τοῦ νήσου με τὰ πυκνὰ σύννεφα που ἦσαν ἀπλωμένα είνε τήν γραμμὴν ὅπου ὁ οὐρανὸς ἐγγίζει τήν θάλασσαν.
 Καὶ ὅμως αἱ Βερμουδαί είνε φανῆ ἀπὸ τὸ πρῶν, — ὡς παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ πρὸς τοὺς θαλασσινοὺς του μαθητικοῦ ὀμίλου, τὸν Τωνῆν και τὸν Μάγγον.
 — Νά! . . . κιντᾶζεται. . . εἶπε, — Διχρύνετε τὰ βουνὰ; ἠρώτησεν ὁ Μάγγος Ἄνδερσ.
 — Μάλιστα, μικρὸ μου κύριε. . . Αἱ κορυφαί των ξεμυτίζου ἀπὸ τὰ σύννεφα, ἐπάνω, και δέν θ' ἀργήσετε να τὰς δεῖτε.
 Πραγματικῶς, πρὶν δύση ὁ ἥλιος, ἐφάνησαν τὰ στρογγυλά των βουνῶν σχεδία είνε τὸν ὀρίζοντα, και τήν ἄλλην ἡμέραν ὁ «Γοργός» ἐπεροῦσε τὸν Ἅγιον Δαυῖδ, τήν ἀνατολικωτέραν ἐκ των νήσων του ἀρχιπελάγους.
 Τότε ὅμως ἐνέσκηψε σφοδρὰ ἀνεμοταραχὴ και ἠνάγκασε τὸν «Γοργόν» να σταθῆ τραβέρσο. Ὅλην τήν ἡμέραν και τήν ἐπομένην νύκτα ἡ θάλασσα ἦτο ἀνωκάτω. Καὶ μόνον με τὰς γάμπιες του μουςδρισμένε εἰς ἠναγκάσθη τὸ πλοῖον να πλεύσῃ πρὸς διεθθυνσιν ἐναντίαν τῆς πορείας του, διὰ να μὴν το πατήσου τὰ μεγάλα κύματα.
 Ἴσως θὰ ἐφέρτε ὡς φρόνιμος και προνοητικὸς ναυτικὸς ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἄν κατέφευγεν είνε κανένα λιμένα του ἀρχιπελάγους και εἰδικώτερον είνε τήν νήσον του Ἁγίου Γεωργίου. Ἄλλα ἐπροτίμησεν, ἐνοεῖται, να κινδυνεύσῃ, παρὰ να ἀράξῃ είνε ἀγγλικὴν ἀποικίαν, όπου ἦτο ἐνδεχόμενον ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Ἅγιον Πάξτον. Ἐμεινε λοιπὸν είνε τὰ ἀνοικτὰ, κυβερνῶν τὸ σκάφος του δεξιῶτατα. Αἱ ἀβαρίαι του ἦσαν ἐντελῶς ἀσήμαντοι, μερικὰ μόνον πανιὰ ἐσχίσθησαν, και ὀλίγον ἔλειψεν ἐν κύμα ν' ἀρπάσῃ μίαν βάρκαν κρεμασμένην είνε τὰ καπόνια.
 Ο κ. Πάττερσον ἐπέρασε παρ' ἐλπίδα με περισσοτέραν ἀνοχὴν ἐκείνας τὰς ἐξῆτα ὥρας τῆς κακοκαιρίας, ἐπίασεν ὅμως ἀρκετὰ ἡ θάλασσα τρεῖς ἀπὸ τὸς νεαρὸς συνταξιδιώτας του: τὸν Τζὼν Χόβαρτ, τὸν Νίλς Χάρμπε και τὸν Ἀλβέρτον Λούβεν. Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιών, ὁ Ρογγρος Χινσδαίλ, ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς, ὁ Ἀξελ Βίκμπορν ἀντέσχον και ἠδυνήθησαν να θυμάσθουν με ἄλλην τήν φρικτὴν μεγαλοπρεπείαν του ἐκείνου τὸν ἀγῶνα των λυσασμένων στοιχείων.
 Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν Τωνῆν Ρενὼ

και τὸν Μάγγον Ἄνδερσ αὐτοὶ ἀριστῶς είνε τὸ σκαρὶ του θαλασσινοῦ, ἐκείνου τὸν τροπικὸν χαλκὸν με τὸν ὅποιον στολίζει τήν καρδίαν του ναυτιλλομένου ὁ ποιητὴς Οράτιος, και τὸν ὅποιον δέν είνε ὁ ἡμέτερος κ. Οράτιος Πάττερσον.
 Ἡ θύελλα ἐκείνη παρέσυρε τὸν «Γοργόν» ἐκατὸν περίπου μίλια μακρὰν ἀπὸ τήν πορείαν του. Νέα λοιπὸν ἀργαστορὶα διὰ τὸν κατάπλου, ἀφοῦ μάλιστα ὁ καιρὸς μεταξὺ των νήσων και τῆς Ἀμερικῆς ἦτο τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὑπερβολικὰ εὐμετάδλητος: πότε πλήρης νηνεμία, και τότε τὸ πλοῖον δέν ἔπαυε οὔτε ἓνα μίλι τήν ὥραν, πότε θύελλα και μπουρίνια, τὰ ὁποῖα ἠνάγκαζαν τὸ πλήρωμα να μαζεῦῃ τοὺς παπαρτίγκους και να δένη μ ο ὕ δ ε ε εἰς τὰς γάμπιες και τὸν τρίγων.
 Τήν πρωίαν τῆς 20 'Ιουλίου, ὁ «Γοργός» διέβη τὸν Τροπικὸν του Κερκίνου παρὰ τὸν πορθμὸν τῆς Βαχάμας, διὰ τοῦ ὁποίου, ἐκινδύντα ἀπὸ τὸν πορθμὸν τῆς Φλωρῆδος, ἐκχύνονται είνε τὸν Ὠκεανὸν τὰ ὕδατα του Μεξικανικοῦ κόλπου. Εἰσέρχοντο πλεόν είνε τήν Διακεκαυμένην Ζώνην, και κατ' ἀπαιτησιν των ἐπιβατῶν, ὁ Χάρρης Μάρκελ διέταξε να δεθῆ τήν ἡμέραν ἐκείνην διπλή μερὶς τροφῆς είνε τὸ πλήρωμα.
 Καὶ ἤδη, ὅσον ἐπλησίαζαν είνε τὰς Ἀντίλλας, ἔσον ἐσυλλογίζοντο ἐπὶ ὀλοκλήρους ἐβδομάδας ἦσαν ἠναγκασμένοι να πλεύουν είνε τὰ ὕδατα του ἀρχιπελάγους και να προσορμίζονται είνε τοὺς λιμένας, οἱ ναῦται του πλήρωματος ἤρχισαν πάλιν να ἔχουν σοβαρας ἀνησυχίας.
 Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ και ὁ Κόρτης συχνὰ ἐκουβέντιαζαν διὰ τὸ ζήτημα τουτο. Ἐπαίξαν ἀληθινὰ τήν ζωὴν των είνε αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Βεβαίως ἐπρόκειτο να εἰσπράξουν ἐπτά χιλιάδας λίρας, και διὰ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἤξιζε να κινδυνεύσουν λιγάκι. . . Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, ἄν, διὰ να κερδίσουν και αὐτὰ, ἐκινδύνευαν να τα χάσουν ὅλα, και να χαθοῦν και αὐτοί; Ἄν οἱ πειραταὶ του «Χάλιφα», οἱ δρᾶπέται τῆς Κουίνσάουν, ἀνεγνώριζοντο, ἄν ἐπιπταν πάλιν είνε τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης; . . . Ἐλεγαν λοιπὸν ἐπὶ είνε ἀκόμη καιρὸν ν' ἀποφύγουν κάθε κίνδυνον. . . Ἐφθνῆ μόνον τήν ἐρχομένην νύκτα, να πιάσουν τοὺς ἀνιπότους και ἀόπλους ἐπιβάτας, και να τοὺς πετάξουν είνε τήν θάλασσαν. . . Ἐπειτα ὁ «Γοργός» θὰ ἐπέδιζε, και ὁδρὸν!
 Εἶνε ἀλήθεια ἐπὶ, είνε ὅλας αὐτὰς τὰς ἀνησυχίας, είνε ὅλους τοὺς φόβους των συντρέφων του, ὁ Χάρρης Μάρκελ περιωρρίζετο στερεοτύπως ν' ἀπαντᾷ: Ἐννοῖα σας! κ' ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ!
 ("Ἐπειτα συνέχεια)
 Ν. ΠΟΡΙΑΤΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
 ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ
 Ἀγαπητοί μου,
 ΕΛΘΟΥΝΤΑΙ ὀλοένα είνε τὸ Στάδιον, — μαρμαρίνον ὀλοκλήρον, ὅπως τὸ περιέγραφα τήν ἄλλην φορὰν. — οἱ Πανελλήνιοι και οἱ Σχολικοὶ Ἀγῶνες ἤρχισαν τήν Πέμπτην και θ' ἐτελειώσων τὴν Κυριακὴν μου, ὅτι ἔχουν ἤδη τελεσιῶσῃ πρὸ ἔξ ἡμερῶν. Καὶ θ' γνωρίζουν ὅλας των τὰς λεπτομερεῖας ὀλοκλήρον οἱ Ἀθηναῖοι αὐτάπατι, ἄλλα και οἱ ἔξω και μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν ζῶντες, ἀπὸ τὰς περιγραφὰς των καθημερινῶν ἐφημεριδων. Ἄλλ' ἢ «Διαπλάσις» δέν είνε ἐφημερίδα Συγκάσεται και τυπώνεται μίαν ἐβδομάδα και πλεόν πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως τῆς, και ἐπομένως τῆς εἶνε ἀδύνατον να διδῆται ἐγκρίτως εἰδησεις χρόνως γραφικὰς. Ἄλλως και δέν εἶνε αὐτὸς ὁ σκοπὸς τῆς «Τηγεῖται» είνε τὰς Ἀθῆνας, κανεὶς δέν παρεμείνει βέβαια να τοιμάθῃ ἀπὸ τὸ περιεχόμενον μας. Ἄλλα πράγματα περιμένει ἀπὸ αὐτὸ πολὺ ἀνώτερος ὕψηλοτερον και φανερωτέρον τῆς ἀπλῆς ἐχρονολογίας. Ὅπως δὴ τὸς, ἄν ἐγὼ σήμερον ἤθελα να σας περιγράψω λεπτομερῶς τὸν ἄδελφόν μου δέν θ' ἤμουν είνε θέσι να τὸ κάμω, εἶπε ἔως αὐτῆς τῆς ἐπισημῆς σου γράφω. οἱ Ἀγῶνες δέν ἐτελειώσαν. Σχεδὸν πέντε ἡμέρας είνε εἰς τὸν ἀρχιπελάγους, εἰς τὰς λεπτομερεῖας αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀνιπρόσφορα, και ἐρχονται και σας ἀνακινῶσιν αἱ σφοδαί, δέν ἔχουν οὔτε με τὰ πέρας των Ἀγῶνων, οὔτε με τὰ ὀνόματα και με τὰ ῥεζυλ των σκήτων. Βλέπετε ὅτι πολλοὶ πλείστοι ἀπὸ τοὺς ἀγωνιστὰς των Πανελληνίων, είνε και διχ δεκαετῶν, δεκαεπτά και δεκαεὶ ἐτῶν. Ἐχουν δηλαδή τήν ἡλικίαν των περισσοτέρων φίλων τῆς «Διαπλάσεως», εἶνε ἐφηβῶν ὀμῆλικῶς με τήν πλειονότητα των ἀναγκαστικῶν τῆς παρουσίας μου. Καὶ ὅμως μίαν καὶ δύο ἢ τρεῖς εἰς αὐτῶν εἶνε συνδρομηταί. Δέν θέλω να εἶπω με τούτο, ἐπὶ ὅτι εἶχα τήν ἀξίωσιν να εἶνε ὀλοκ περισσοτέρως. Εἰς ῥωμὴν καὶ ὀλοκπάρχουν κοινωνικὰ τάξεις, ὅτι ὀλοκ δέν γνωρίζουν, δέν ἐννοοῦν ἢ δέν ἐμποροῦν να ἀναγινώσκουν περιοδικὰ, και ὅτι πολλοὶ ἀγωνισταὶ ἀνήκουσιν είνε τὰς τάξεις αὐτὰς. Δέν θέλω ὅμως και να κρύψω, ὅτι θὰ ἤμουν πολὺ, πολὺ περισσοτέρον εὐχαριστημένος ἀπὸ τοὺς Ἀγῶνας, ἄν ποικιλίαν των ἀγωνισμάτων μεταξὺ

ρισσοτέρους ἐκ των ἐφήβων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀναγινώσκουν τήν παρουσίαν μου. Δὺο ἢ τρεῖς που εἶνε σήμερον, δέν ἀρκούν. Ἡθελὰ να εἶνε πέντε, δέκα, εἴκοσι. Ἡθελὰ είνε τήν ὥραν αὐτὴν ὀλοκ γυριν των ἐφήβων ἀθλητῶν, να ναι πρὸς σωπεύεσθαι ἐπαρκέστερα ἢ «Διαπλάσις». Ἡθελὰ, με ἄλλους λόγους, ἀπὸ τήν πολυμελῆ οἰκογένειαν τῆς «Διαπλάσεως», τὰ μέλη τῆς ὁποίας διακρίνονται είνε ὀλοκ, να ἐξέρχωνται και ἀθληταί, τῶν πολλοὶ και τῶσφ καλοί, ὥστε να εἰμποροῦμεν και λέγωμεν με ὑπερηφάνειαν: Ἡ οἰκογένεια τῆς «Διαπλάσεως» διακρίνεται και είνε τοὺς ἀγῶνας. Συνδρομηταί τῆς «Διαπλάσεως» ἀγωνίζονται και νικοῦν είνε τὸ Στάδιον!
 Νομίζετε ἐπὶ ἢ ἡ ζωὴς μου εἶνε ὑπερβολικῆ; Δέν το πιστεύω. Ἀφοῦ οἱ περισσοτέροι ἐκ των φίλων μας ἔχουν τὴν ἀπαιτημένην ἡλικίαν, ἀφοῦ οἱ περισσοτέροι ἀνήκουσιν είνε εὐπόρους οἰκογενεῖας, και ἀφοῦ ὀλοκ ἀναγνωρίζουν αἱ τελειώτες τῆς ἀγωγῆς ἐγκαιρῶς είνε τήν ἀρμονικὴν ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας και του σώματος, — δέν εἶνε βέβαια ἢ πρώτη φορὰ που το λέγωμεν, — δέν θὰ ἦτο καθόλου παράλογον και καθόλου ἐκπληκτικόν, ἄν ἀπὸ των κυκλῶν αυτων τὸν ἐλεγκτὸν των διαπαιδαγωγουμένων με ταισῆρας ἀρχὰς ἔχοντα ταισῆρας ἐγγενῆ ἰδιότητα και κατέχοντα τὰ ὕψη κα μέσα διχ να τα προχρησιμοποιῆσιν ἐπὶ ἄλλου. Ἐρηθῆτε, ἰκανῶς κληρονομητοὶ ὅστε να λαθοῦν μερὸς είνε τῶν Ἀγῶνων και να ἀνακινῶσιν. Νομίζω, ἐπὶ διχ να ἔχουν τότεν εὐαρεστον ἀποτέλεσμα, δέν λείπει τίς, ἢ καλὴ θέγησις. Αἱ θὰ το εἴχατε ἐπὶ ἰσχυρῶς είνε τὸ μέλλον, ἄν θ' ἐπροτίμητε να ἐγγραφέσθαι είνε τὰ διατρεφὰ Γυμναστικὰ Σωματεῖα των πόλεων σας, και να φοιτᾶτε είνε τὰ Γυμναστήρια, και να ἀρχήσθαι τακτικὰ με ζῆλον και με ἐπιμέλειαν και με σκεπτικόν. Ὅμως, ὅμως και να παραμελήτε τὰ μαθηματὰ σας, — καθόλου δύσκολον, — χιλιάδες εἶσατε! — να ἀναδειχθοῦν κα ἐκ του κύκλου σας πέντε, δέκα, κα εἴκοσι καλοὶ ἀθληταί, ἰκανοὶ να μεσ τιμήσουν είνε τὸ Στάδιον κατὰ τοὺς προσηλούς Πανελληνίους ἢ Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας.
 Ἄλλοτε τοῦτο θὰ ἦτο, καπως, δύσχερὸς. Σήμερον ὅμως σας διευκολύνει πολὺ, ἄν ἓνος μὲν ἢ φιλαθλὸς τάσις, ἢ ὁποῖα ἐξέδηλώθη και διετηρήθη παρ' ἡμῖν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς των πρώτων Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, και ἔνεκα τῆς ὀλοκ πρὸς Σωματεῖα και Γυμναστήρια, εἶνε ἰδρυμένα σχεδὸν παντῶν ἄν ἐτέροιο δὲ αὐτὸ τὸ σχολικὸν πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖτε, και τὸ ὁποῖον ὀλοκ μεταξὺ των κυριωτέρων μαθητῶν τῆς γυμναστικῆς. Ἐπειτα μὴ λησμονεῖτε και τήν ποικιλίαν των ἀγωνισμάτων μεταξὺ

των ὁποίων εἰμπορεῖ καχεῖς να ἐγλήξῃ. Ὁ ἔχων τὸ σῶμα του γενικῶς γυμνασμένον και ἰσχυρόν, — και δι' αὐτὸ ἀρκετὴ ἢ γυμναστικὴ του Σχολείου, — εἰμπορεῖ ἐπειτα να ἐπιδοθῆ ἰδιαίτερος είνε τὸ γύμνασμα τῆς ἀρσεκείας του, είνε τήν δισκοβολίαν ἢ είνε τὸν δρόμον, είνε τήν ἀναρρίχσιν ἢ είνε τὸ ἀλμα, και να κάμῃ θύματα. Ἡ γυμναστικὴ του Σχολείου ὀλοκ εἶνε με τήν ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν. Καὶ ὅπως ὁ ἐγκυκλοπαιδικῶς μορφωμένος, ὁ ἀπόφοιτος του γυμνασίου, εἰμπορεῖ ἐπειτα να καταγγίη μόνος του είνε ἓνα εἰδικὸν κλάσον τῆς ἀρσεκείας του και να διατρέψῃ, οὔτω και ὁ γυμνασμένος είνε τὸ σχολικὸν γυμναστήριον, εἰμπορεῖ να ἐξακολουθήσῃ μόνος του και να εἰδικεύῃ τήν γυμναστικὴν, διὰ να ἀναδειχθῆ εἰς ἓνα ἄλλο ἓνα τῆς κλάδων, ὅπου κλίνει περισσότερο, οὔτω και ὁ ἀπόφοιτος του γυμνασίου. Αὐτὰς τὰς ὀλοκ ἀρχὰς ἠθέλησα ἀνακινῶσθαι ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας των Πανελληνίων Ἀγῶνων. Ἄν εἴπωσθαι δέν τοι εἶμαι εἰς ματῆν ἢ εἰς ἄλλο, ὅτι θ' ἐμπνεύσουν τήν καλὴν θέλησιν του ἑκάστου, είνε σοφὸς ἔχοντας κα ἀπὸ προσηλῶν κα κακοεπιχθῶν, και ὅτι θ' ἀπαιτῶνται ὀλοκ τὴν ἐπισημῆς σου γράφω. Ὅμως, ὅμως και να παραμελήτε τὰ μαθηματὰ σας, — καθόλου δύσκολον, — χιλιάδες εἶσατε! — να ἀναδειχθοῦν κα ἐκ του κύκλου σας πέντε, δέκα, κα εἴκοσι καλοὶ ἀθληταί, ἰκανοὶ να μεσ τιμήσουν είνε τὸ Στάδιον κατὰ τοὺς προσηλούς Πανελληνίους ἢ Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας.
 Ἄλλοτε τοῦτο θὰ ἦτο, καπως, δύσχερὸς. Σήμερον ὅμως σας διευκολύνει πολὺ, ἄν ἓνος μὲν ἢ φιλαθλὸς τάσις, ἢ ὁποῖα ἐξέδηλώθη και διετηρήθη παρ' ἡμῖν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς των πρώτων Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, και ἔνεκα τῆς ὀλοκ πρὸς Σωματεῖα και Γυμναστήρια, εἶνε ἰδρυμένα σχεδὸν παντῶν ἄν ἐτέροιο δὲ αὐτὸ τὸ σχολικὸν πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖτε, και τὸ ὁποῖον ὀλοκ μεταξὺ των κυριωτέρων μαθητῶν τῆς γυμναστικῆς. Ἐπειτα μὴ λησμονεῖτε και τήν ποικιλίαν των ἀγωνισμάτων μεταξὺ των ὁποίων εἰμπορεῖ καχεῖς να ἐγλήξῃ. Ὁ ἔχων τὸ σῶμα του γενικῶς γυμνασμένον και ἰσχυρόν, — και δι' αὐτὸ ἀρκετὴ ἢ γυμναστικὴ του Σχολείου, — εἰμπορεῖ ἐπειτα να ἐπιδοθῆ ἰδιαίτερος είνε τὸ γύμνασμα τῆς ἀρσεκείας του, είνε τήν δισκοβολίαν ἢ είνε τὸν δρόμον, είνε τήν ἀναρρίχσιν ἢ είνε τὸ ἀλμα, και να κάμῃ θύματα. Ἡ γυμναστικὴ του Σχολείου ὀλοκ εἶνε με τήν ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν. Καὶ ὅπως ὁ ἐγκυκλοπαιδικῶς μορφωμένος, ὁ ἀπόφοιτος του γυμνασίου, εἰμπορεῖ ἐπειτα να καταγγίη μόνος του είνε ἓνα εἰδικὸν κλάσον τῆς ἀρσεκείας του και να διατρέψῃ, οὔτω και ὁ γυμνασμένος είνε τὸ σχολικὸν γυμναστήριον, εἰμπορεῖ να ἐξακολουθήσῃ μόνος του και να εἰδικεύῃ τήν γυμναστικὴν, διὰ να ἀναδειχθῆ εἰς ἓνα ἄλλο ἓνα τῆς κλάδων, ὅπου κλίνει περισσότερο, οὔτω και ὁ ἀπόφοιτος του γυμνασίου. Αὐτὰς τὰς ὀλοκ ἀρχὰς ἠθέλησα ἀνακινῶσθαι ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας των Πανελληνίων Ἀγῶνων. Ἄν εἴπωσθαι δέν τοι εἶμαι εἰς ματῆν ἢ εἰς ἄλλο, ὅτι θ' ἐμπνεύσουν τήν καλὴν θέλησιν του ἑκάστου, είνε σοφὸς ἔχοντας κα ἀπὸ προσηλῶν κα κακοεπιχθῶν, και ὅτι θ' ἀπαιτῶνται ὀλοκ τὴν ἐπισημῆς σου γράφω. Ὅμως, ὅμως και να παραμελήτε τὰ μαθηματὰ σας, — καθόλου δύσκολον, — χιλιάδες εἶσατε! — να ἀναδειχθοῦν κα ἐκ του κύκλου σας πέντε, δέκα, κα εἴκοσι καλοὶ ἀθληταί, ἰκανοὶ να μεσ τιμήσουν είνε τὸ Στάδιον κατὰ τοὺς προσηλούς Πανελληνίους ἢ Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας.
 Ἄλλοτε τοῦτο θὰ ἦτο, καπως, δύσχερὸς. Σήμερον ὅμως σας διευκολύνει πολὺ, ἄν ἓνος μὲν ἢ φιλαθλὸς τάσις, ἢ ὁποῖα ἐξέδηλώθη και διετηρήθη παρ' ἡμῖν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς των πρώτων Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, και ἔνεκα τῆς ὀλοκ πρὸς Σωματεῖα και Γυμναστήρια, εἶνε ἰδρυμένα σχεδὸν παντῶν ἄν ἐτέροιο δὲ αὐτὸ τὸ σχολικὸν πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖτε, και τὸ ὁποῖον ὀλοκ μεταξὺ των κυριωτέρων μαθητῶν τῆς γυμναστικῆς. Ἐπειτα μὴ λησμονεῖτε και τήν ποικιλίαν των ἀγωνισμάτων μεταξὺ

ΤΕΤΤΙΕ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΞΕ

Βλέπει σὲ θάμνο θαλαρὸν
 Ἐνα μυρμηκὶ μίαν ἡμέρα
 Τὸν ζιζήκα, πάντα φαῖδρον,
 Ἦχους να χύνῃ στον ἀέρα,
 Ν' ἀνοίγῃ διάφανα φέροντα
 Στρογγύλιον τῆς ζεστῆς ἀρτίνας
 Γιά μίαν στιγμῆς μόνον χαρὰ
 Νά λησμονῆ θύσα καί πεῖνα.
 Κι' αὐτὸ, με κόπο που ζητῆ
 Μία φύτση φέροντα να τραβῆ,
 Γυρίζει τὸν τραγυροδότη
 Πικρὰ-πικρὰ να ἐπαπᾶσῃ
 Πάντα θὰ ζῆς με τὸ παρὸν
 Χωρὸς να σκεπτεσθαι ποτὲ σου ἄνοστο
 Ὀλίγον πλεόν σφάραγγη φέροντα
 Δέν σ' εὐαχάνει κα συμφορὰ σου
 Κι' ἐκεῖνος, κα' ἀδικοσ κατῆ
 Κάνει με αὐτὸ που θὰ κληθῆ
 Ἐπὶ ἐβῶν κα ἀλάδων δέν ἠμπορεῖ
 Κεῖνος ἐπὶ καὶ ἐκείνος ἐπὶ
 Βίμαρμῆκα
 1904

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΟΘΟΙ ΤΟΥ ΠΙΠΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Και δὲν ἐπηδούσε μονάχα ὁ Πίπης. Μερικὲς φορές ἐθαρροῦσε πῶς ἐτρῆχε μὲ τὰ τέσσερα, ὅπως τὰ ἀλογάκια. Δὲν εἰξεύρω, παιδάκια μου, ἂν ἐτρέξατε καὶ σεῖς καμμιά φορὰ μὲ τὰ τέσσερα, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὸ τρέξιμο εἶνε πολὺ ἐνοχλητικὸ καὶ γιὰ τὰ χέρια, καὶ γιὰ τὰ πόδια, καὶ γιὰ τὴν κοιλιὰ ἀκόμα!

- Μπαρ! μιὰ πέτρα!
- Πίφ! ἓνα ἀγκάθι!
- Πούμ! ἓνα κουνελάκι!

Ὅλο καὶ ἐσκουνοφυλοῦσε ὁ Πίπης εἰς διάφορα πράγματα, χωρὶς ὅμως νὰ σταματήσει. Ἄρχισε ἐπὶ τέλους νὰ συλλογίζεται ὅτι πολὺ καλὴ καὶ ὑποχρεωτικὴ ἦτον ἡ νεράιδα, ἀλλὰ το εἶχε παρακάμψῃ! Ὁ ἀέρας ἐφυσούσε πολὺ δυνατὰ, καὶ ἐκείνη ἢ τρεχάλα ἦτο παραπολὺ κουραστικὴ.

— Ἐ! ἔ! . . . μὰ, φτάνει πιά! τὰ πικουτσάκια μου ἔγιναν κουρέλι, πονοῦνε τὰ ποδάρια μου. Φτάνει, καλὴ μου κυρία νεράιδα, δὲν μ' ἀρέσει πιά νὰ τρέχω σαν λαγός, τὰκούς; . . . δὲν θέλω, δὲν θέλω, σοῦ λέω, κυρία νεράιδα μου. . .

«Ἐτρῆχε μὲ τὰ τέσσερα.»

Καλλίτερα εἶνε νὰ πετῶ σαν που. . . Θαῦμα! Δὲν ἐπρόφρασε λὶ νὰ εἰπῇ, καὶ νὰ σου! ὁ κ. Πίπης Μουρμούρας βλέπει ὅτι δὲν πατᾶ πιά στὴ γῆ. Σηκόνεται σιγά-σιγά στὸν ἀέρα! Τί καλά, καὶ τί χαρά! Ὁ δρισερὸς ἀέρας τον φουᾶ, καὶ τον χαϊδεύει τόσο ἀπαλὰ καὶ εὐμορφα! Δὲν του πονοῦν πιά τὰ πόδια του. Ἐλαφρὸς-ἐλαφρὸς σαν τὸ πούπουλο πετᾶ καὶ σηκώνεται ὑψηλὰ ἕως τὴν κορυφὴ μιᾶς μεγάλης λεύκας, ὅστερα ὑψηλότερα, καὶ ἀκόμα περὶπάνω. Καλὲ εἶνε μεσοῦρανα!

— Τί καλότυχο παιδί αὐτὸς ὁ Πίπης! θὰ λένε τώρα. Ποίος ἄλλος ἔχει τέτοια τύχη; Εὐρῆκε μὲ καλὴ νεράιδα, που ὅ,τι κι' ἂν τῆς ζητήσῃ, ἀμέσως

τού το κάμνει! Νὰ τὸς τώρα, πετᾶ σαν πουλί, ψηλὰ στὸν ἀέρα, κοντὰ-κοντὰ στὰ σύννεφα! Οὔτε πέτρες νὰ του ματώνουν τὰ πόδια, οὔτε ἀγκάθια νὰ του τσαγγρουνίζουν τὴ μύτη καὶ τὰ χέρια. Ἄχ! καὶ νὰ εἶχες τὴ χάρι σου, Πίπης! Καὶ ἔμω; κάμνετε λάθος. Πάλιν ὁ Πίπης δὲν εἶνε εὐχαριστῆ μένος. Δὲν εἶνε μάλιστα καθόλου εὐχαριστῆ μένος, διότι

«Μπαρ! μιὰ πέτρα!»

τον ἐπιασε φοβερὴ ζάλη ἐκεῖ ἐπάνω, — μὰ περὶπολὺ φοβερὴ ζάλη. (Ἐπειτα συνέχισε).

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΦΑΝΗ ΚΑΙ Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Στὴν κλειστὴ καμροῦλα, ὅπου τὸ κανδηλάκι φέγγει σαν ἄστρο μακρυνό, ἡ Φανὴ κοιμάται στὸ κρεββάτι της. Βλέπει, φαίνεται, ὠραία ὄνειρα, διότι τὸ προσωπάκι τῆς, τὸ μισοσκεπασμένο μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιάκια τῆς, εἶνε τόσο γελαστό, καὶ ἡ ἀναπνοὴ τῆς τόσο ἡσυχη καὶ κανονικὴ!

Εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, εἰς ὄλο μάλιστα τὸ σπίτι, δὲν εἶνε κανεὶς ἄλλος, παρὰ μόνον ἡ Φανὴ. Καὶ ὅμως τὸ κορίτσι ἐκεῖνο εἶνε μόλις δέκα ἐτῶν. Πῶς το ἀφίουν ὀλομόναχο;

Ἄλλοιμονόν! ἡ Φανὴ δὲν ἔχει κανένα δὶχ νὰ τὴν προσέχῃ, ὅταν κοιμάται. Εἶνε πολὺς καιρὸς που ἀπέθανεν ἡ καϊμένη ἢ μητέρα τῆς. Ὁ πατέρας ἔμεινε μόνος διὰ ν' ἀναθρέψῃ τὴν κόρην του, ἀλλὰ, ὅπως λέγουν, ἡ δυστυχία δὲν ἔρχεται ποτὲ μόνη τῆς! διότι ἔξαρνα ἐχρεωκόπησεν ὁ τραπέζιτης των.

Ἦννόησε τότε ἡ Φανὴ ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνωνται εὐκολὰ ὄλοι τῆς αἰ ἐπιθυμίας, ὅτι δὲν ὑπῆρχαν χρήματα διὰ περιττὰ ἔξοδα. Ἐμάζεψε ὄλα τῆς τὰ ὠραῖα παιχνιδάκια καὶ τὰς ὠραῖὰς τῆς κοῦλλες μὲ τὰ μεταξωτὰ καὶ τὰς ταυτέλλες εἰς μίαν μεγάλην ντουλάπαν, ὅπου τὰς ἔβαλε μὲ πολλὴν τάξιν. Ἐπήγαυε τακτικὰ καὶ τὰς ἐλύττιζε, διώρονε τὰ ρούγά των, ἀλλὰ τὰς ἐπίανε πάντοτε μὲ προσοχὴν, καὶ δὲν τὰς ἐκατέβαζε ποτὲ εἰς τὸν κῆπον διὰ νὰ μὴ λερωθοῦν μὲ τὰ χώματτα.

Ἐγνώριζε ὅτι, ἂν ἐχαλοῦσαν, δὲν ἦτον ἐλπὶς νὰ τῆς ἀγοράσουν ἄλλες,

τόσον εὐμορφες. Ἡ Φανὴ ἐκτὸς τούτου ἀγαπᾷ τὸν πατέρα τῆς, καὶ γνωρίζει ὅτι ὁ πατέρας τῆς ἐργάζεται καὶ κοπιᾷ πολὺ διὰ νὰ μὴ στερηθῇ τίποτε ἢ κόρη του. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν θέλει νὰ τον ἐπιδαρῶνῃ μὲ ἀνωφελεῖ ἔξοδα. . .

Ὁ πατέρας τῆς εἶνε λαμπρὸς μουσικός! παίζει ἔξοχα βιολοντσέλλο! ἐζήτησε λοιπὸν καὶ ἡρῆς ἀρκετοὺς μαθητὰς, καὶ συχνὰ ἀργεὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ βράδυ ἀπὸ τὰς παραδόσεις του.

Δι' αὐτὸ ἡ Φανὴ εἶνε μόνη στὸ μεγάλο σπίτι των. Ἡ γυναίκα πού τους ὑπηρετεῖ μὲ τὴν ἡμέραν ἔχει φύγη, νὰ πύχη στὸ σπίτι τῆς, καὶ δὲν ἀκούεται πύχη στὴν καμροῦλα, ὅπου τὸ κανδηλάκι φέγγει σαν ἄστρο μακρυνό.

Ἐξάρνα ἀκούεται ἓνας κρότος, σαν νὰ ἐκλεισε καμμιά πόρτα ἀνοικτὴ. Ὁ κρότος αὐτὸς ἔκαμε τὰ τζάμια ν' ἀνηχήσουν, καὶ σιγά-σιγά σβύνει σαν ἀνεστεναγμὸς ἀνθρώπου.

Ἐξυπνᾷ τρομαχμένη ἡ Φανὴ, ἀνεσηκόνεται στὸ κρεββάτι της καὶ κυττάζει μὲ φόβο ὀλόγυρα:

— Τί εἶνε αὐτὸ; Ἐσύ'σαι, πατέρα; Καμμία ἀπάντησις! Ὅταν ὁ πατέρας τῆς γυρίζει τὸ βράδυ, περιπατεῖ πολὺ σιγὰ καὶ ἀνοίγει προσηκτικὰ τὰς πόρτες διὰ νὰ μὴν ταραξῇ τὸν ὕπνον τοῦ παιδιοῦ του.

Τρέμει ἡ Φανὴ. Ὁ κρότος δὲν ἀκούεται πλέον, ἀλλὰ κάποιος βέβαιον ἐμπήκε στὸ σπίτι καὶ εἶνε κρυμμένος. Κανένας λωποδύτης, ἴσως. . .

— Πανυχία μου, λέγει ἡ Φανὴ, θὰ κλέψῃ τὰ χρήματά που κερδίζει ὁ μπαμπᾶς μὲ τὸσον κόπο!

Καὶ παίρνει θάρρος, καὶ πηδᾷ ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς. Εἶνε μὲ σταλίτσα μικροῦλα μὲ τὴν νυκτικιά τῆς: οὔτε αὐτὴ δὲν ξέρει τί πρέπει καὶ τί εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ, ἀλλὰ προχωρεῖ ἀποφασιστικώτατα καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα που χωρίζει τὸ δωμάτιόν τῆς ἀπὸ τὸ σαλόνι.

— Ἀπὸ ἐκεῖ, λέγει, ἀκούσθηκε ὁ κτύπος.

Ἀνοίγει τὴν πύρτα. Τὸ σαλόνι εἶνε πύσσο-σκοτεινόν, καὶ ἡ Φανὴ συλλογίζεται πῶς, ἂν τὴν πιάτῃ ὁ λωποδύτης, θὰ τὴν κάμῃ μὲ χυψιά μονάχα.

Ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ ἀρχίζει νὰ φωτίζεται καὶ τὸ σαλόνι. Τὸ κανδηλάκι ἀπὸ τὸ δωμάτιόν τῆς ρίχνει τὸ φῶς του καὶ φέγγει ὀλίγον ἕως ἐκεῖ, καὶ τὰ μάτια τῆς Φανῆς ἀρχίζουν νὰ συνειθίζουν εἰς τὴν σκοίαν.

Νὰ τὸ συρτάρι, ὅπου ὁ πατέρας κλειδώνει τὰ χρήματά του καὶ τὰ δικτυκτικὰ, τὰ ἐνθύμια τῆς μητέρας τῆς: νὰ τὸ μεγάλο κάδρον τῆς μητέρας στὸν τοῖχο, νὰ ἡ ἐταξέρα μὲ τὰ τετράδια τῆς μουσικῆς, νὰ καὶ τὸ βιολοντσέλλο τοῦ μπαμπᾶ; καὶ ὁ λωποδύτης;

Ὁ λωποδύτης ἐτρέμαζε φαίνεται, ἅμα εἶδε τὴν γενναίαν Φανὴν, διότι αὐτὴ δὲν τον βλέπει ποτὲ νά.

Ἄ! εἶνε κρυμμένος λοιπὸν ὁ λωποδύτης; Ἡ Φανὴ δὲν θὰ πῆ βέβαιον νὰ φάξῃ νὰ τον εὔρῃ, διότι. . . τί νὰ πῇ καὶ τί νὰ τῆς ἀπαντήσῃ αὐτὸς; Ὁ φωνὴ ὅμως; ἐκεῖ, ὅς που νᾶρθῃ ὁ πατέρας τῆς, καὶ τότε. . . λογαριαζόμεστε!

Περὶ ὅμως ἡ ὦρα, καὶ τὰ ποδαρῆκια τῆς Φανῆς ἀρχίζουν νὰ κδώνονται ἀπὸ τὴν κούρασι, καὶ ἡ Φανὴ κάθεται ἐπάνω στὸ χαλί, καὶ φυλάει τὸν κλέφτη.

Ἄλλος κρότος ἀκούεται. Ἄλλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ Φανὴ ἐγνώρισε τὸ βήμα τοῦ πατέρα τῆς στὸ δρομάκι τοῦ κήπου. Καὶ βάζει τὰς φωνὰς ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς:

— Μπαμπᾶ μου! μπαμπᾶ μου! Ὁ μπαμπᾶς ἀπορεῖ που βλέπει τέτοια ὦρα, μεσάνυχτα, τὸ κοριτσάκι του, μὲ τὴν νυκτικιά του, μὲσα στὸ σαλόνι.

— Πρόσζε, μπαμπᾶ, ἐκεῖ μέσα θάνε!

— Ποίος θάνε; ἐρῶ ἄ ὁ πατέρας, ἐνῶ σηκόνει τὴν κόρην του στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὄλα, πὲς μου, τί κάνεις αὐτοῦ;

— Φυλάω τὸν κλέφτη νὰ μὴ φύγῃ, ἀπαντᾷ ἀφελέστατα ἡ Φανὴ.

Τρέμει τὰ μάτια τοῦ μπαμπᾶς διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν ὄνειρεύεται, τρεῖδᾷ ἓνα σπύρτο ὕστερα καὶ ἀνάδει τὴ μεγάλη λάμπα.

Ἄχ! τί ὠραῖο φῶς! Ὅστε ἡ παραμιρῆ γωνίτσα δὲν μένει σκοτεινὴ!

Ἡ Φανὴ, ἡσυχη τώρα, διότι τὴν προστατεύουν τὰ χέρια τοῦ πατέρα τῆς, διηγεῖται πῶς ἐξυπνήσῃ, πῶς ἐτρέμαζε ἀπὸ τὸν δυνατὸ κτύπο που ἤκουσε, πῶς ἐσηκώθη διὰ νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν λωποδύτην τὰ χρήματα τοῦ πατέρα τῆς.

— Μὰ, τὸ βλέπεις πολὺ καλά, λέγει ὁ μπαμπᾶς, δὲν εἶνε ἐδῶ κανένας λωποδύτης.

— Ὁ! μπαμπᾶ, τὸ ξέρω πολὺ καλά, δὲν ἠμῶρσε νὰ βγῇ ἀπ' ἐδῶ!

Ψάχνουν νὰ εὔρουν αὐτὸν τὸν λωποδύτη, ποῦ δὲν ἐννοεῖ νὰ παρουσιασθῇ. Κυττάζου ἐδῶ, κυττάζου ἐκεῖ, κάμνον νὸν γύρο τοῦ σαλονιοῦ, ἀλλὰ τίποτε. Φθάνου ἐπὶ τέλους κοντὰ στὸ βιολοντσέλλο, ἓνα μεγάλο ὄργανο μὲ τέσσαρες χορδές.

Ἀρχίζει τότε τὰ γέλια ἡ Φανὴ, καὶ μετ' ὀλίγον ξεκαρδίζεται στὰ γέλια καὶ ὁ πατέρας τῆς.

Ὁ φοβερὸς κρότος που ἐξυπνήσῃ τὴν μικροῦλα μὲς ἦτον ἀπὸ μὲ χροδὴ τοῦ βιολοντσέλλου που ἦτο τενωμένη κ' ἔξαρνα ἔσπασε.

Φυσικὰ οὔτε ἔγνος λωποδύτου δὲν ὑπῆρχε, ἀλλὰ ὁ μπαμπᾶς τῆς Φανῆς θὰ διατηρήσῃ παντοτεινὰ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ θάρρους, τὸ ὅποιον ἐδειξεν εἰς ἡλικίαν δέκα ἐτῶν ἢ μικρὴ του κόρη.

ANNA ΠΥΡΓΟΤΟΥ

ΤΑ ΕΞΑΦΝΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

(Τέλος: ἴδε σελ. 153)

Οἱ μικροὶ μου ἀνεγνώστα κινδυνεύουν νὰ σχηματίσουν πολὺ κκκὴν ἰδέαν διὰ τὸ λυκεῖον τοῦ κ. Ζήνωνος Κανταρίδου, μὲ ὅσα ἤκουσαν διὰ τοὺς τρεῖς ἀδελφούς Βαμβακοπούλους. Ὑποθέτου ἴσως ὅτι ἡ διευθυνσις τοῦ λυκείου ἐμνευ ἀδ' ἀπορροσ εἰς τὰ ἔκτροπα αὐτὰ γυγνότα. Πόσον ἀπατώνται ὅμως!

Ὁ κ. Κανταρίδης, ὁ διευθυντῆς, ὡς καὶ ὁ κ. Ἰωβίδης, ὁ κλοκαγάθος καὶ ἀνεκτικὸς ὑποδιευθυντῆς, ἐπανειλημμένως εἶχον συσφ' ῆθῃ περὶ τοῦ λυπηροῦ τούτου ζητήματος, τὸ ὅποιον ἰδιαιτέρως τοὺς ἐβχσάνιζε.

Μίαν ἡμέραν ὁ ἐπιτηρητῆς τῆς μελέτης κ. Ἀντώνιος, ἀνθρωπος αὐστηρὸς ἀλλὰ δίκαιος (ὅπως πάντοτε χαρακτηρίζονται ὄλοι οἱ αὐστηροὶ ἄνθρωποι), ἐπῆγε καὶ ἀνέφερον εἰς τοὺς σεβαστοὺς προϊσταμένους του κάποιον νέαν ἀταξίαν τῶν τριῶν λαιμάργων ἀδελφῶν.

«Τὸ συμπόσιον διετέθη περίφημα.» (Σελ. 166, στήλ. 6')

— Τί νὰ κάμωμεν; εἶπε σ' ἐνάζων ὁ κ. Κανταρίδης. Νὰ τοὺς ἀπβάλωμεν καὶ νὰ τοὺς στείλωμεν στὸ σπίτι των; Τὸ ἐσκέφθην. Ἀλλὰ, δικτὶ ἄλλο μὲς τοὺς ἔφεραν ἐδῶ, παρὰ διὰ νὰ τοὺς διαπαιδαγωγήσωμεν καὶ νὰ ἐξαλειψώμεν τὴς κακὰς ἐξέεις των. Καὶ εἰπεττ, οἱ γονεῖς των εἶνε λαμπροὶ ἄνθρωποι, καὶ τοὺς ὑπεραγαποῦν. Φαντασθῆτε, τὸ σκάνδαλον θὰ εἶνε φοβερόν! σκάνδαλον διὰ τὴν οἰκογένειαν, σκάνδαλον διὰ τὸ οἰκοτροφεῖόν μας! Ὅλοι θὰ μας κατηγορήσουν, θὰ μας εἰποῦν ὅτι μὲς κάμνον γελιοὺς τὰ παιδάρι, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἔγνος πειθαρχίας εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριόν μας! Εἴμεθα εἰς ἀδιέξοδον, φίλοι μου! Τὸ σκέπτομαι, καὶ ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου!

Χωρὶς νὰ προτεζοῦν εἰς τὴν ἀριβί-

αν τῆς τελευταίας φράσεως (διότι τὸ κρκκνίον τοῦ κ. Διευθυντοῦ ἦτο φαλακρὸν σαν αὐγὸ), οἱ κύριοι Ἰωβίδης καὶ Ἀντώνιος ἐπεβεβαίωσαν μὲ μίαν εὐγλωττον χειρονομίαν τῆς δεξιᾶς χειρὸς των, τὴν ὅποιαν ὕψωσαν πρὸς τὸν οὐρανόν, ὅτι δίκαια ἔλεγεν ὁ κ. Κανταρίδης.

Ἡ σύσκεψις των παρετάθη ἐπὶ ὤραν πολλήν. Δὲν ἐμνευ ὅμως ἄγονος. Φαίνεται ὅτι κάποιος λύσις πρακτικὴ εὑρέθη, διότι ἓνας οἰκότροφος εἶδε τὴν τριανθρίαν ἐκείνην νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ διευθυντήριον μὲ τὰ πρόσωπα γυμάτια ἀπὸ εὐχαρίστησιν ἔτριβαν καὶ οἱ τρεῖς τὰ χέρια των, ἐνῶ πυνηρὲς σπύθες ἐπιτοῦσαν ἀπὸ τὰ μζτογυάλια των.

Ὁ εὐρυμαθὴς διευθυντῆς κ. Κανταρίδης, ὁ κλοκαγάθος ὑποδιευθυντῆς κ. Ἰωβίδης, καὶ ὁ αὐστηρὸς ἀλλὰ δίκαιος ἄνθρωπος, ὁ κ. Ἀντώνιος ὁ ἐπιτηρητῆς, ἐχωρίσθησαν ἀθροῦδες, σαν συνωμῶται. . .

Ὅταν οἱ κκ. Ἡρακλῆς, Θεμιστοκλῆς καὶ Περικλῆς Βαμβακοῦλοι ἐμαθαν, μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐξετάσεων,

ὅτι ἦσαν καλεσμένοι εἰς τὸ γεῦμα τῶν ἀριστοῦχων μαθητῶν, ἢ κατὰπληξίς των ἦτο τόσο μ. γάλη καὶ ὑπέμετρος καὶ ἀπειρος, ὥστε. . . ἐξέχασαν νὰ φάγουν τὸ παρκαμπερὸν ἐπὶ εἰκοσιπέντε λεπτά τῆς ὥρας.

Ἐπὶ τέλους, ὁ Ἡρακλῆς συνῆλθε πρῶτος.

— Μὰ, σ' αὐτὸ τὸ γεῦμα καλοῦνται μένον ὅσοι παίρουν ἄριστα καὶ βραβεύονται, ἐτραυλίτε. Λάθος λοιπὸν θὰ συμβαίη γιὰ μᾶς.

— Ἐτοῖ φαίνεται, ἐπρόσθεσεν ὁ Περικλῆς, συμφωνῶν μὲ τὴν γνώμην τοῦ προλαλήσαντος.

— Καὶ τί μὲς μέλει; εἶπεν ὁ Θεμιστοκλῆς μὲ τὴν γνωστὴν του εὐθυκρίσιν. Μᾶς ἐκάλεσαν εἰς τὸ γεῦμα, δὲν εἶν' ἔτσι; Λοιπὸν, αὐτὸ θὰ εὐχαρι-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι, λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 22

Ἐν Ἀθήναις, 22 Μαΐου 1904

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 22

θὰ τὸ μάθη κ' ἐγὼ μόνον ὄταν θὰ τὰς ταξίμου-
μῆσιν διὰ τὴν ἐξαχθῶν τ' ἀποτελέσματα.
Τὰ ἔλαθα, Πνὴθ τῶν Ἀγγέλων, ἀλλὰ δὲν
πρέπει νὰ νομίζῃ: οἱ ἡ ἀκαλλογία γίνεται ἀμέ-
σως. Χρειαζοῦνται δικτυώσεις καὶ παρέχεται
ἀριστὸς καιρὸς. Δὲν ὅσα τὸ εἶπα καὶ ἄλλοι;
Νὰ καὶ μία χαριτωμένη ἐπιστολή, ἀπὸ ἐκεί-
νας που ἀγαπῶ. Τὴν γράφει ἡ Ἀκακία [ΕΕΕ]
μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἐπιστολογερίους τοῦ
κύκλου μας.

Βεβαίως, Ἰωὴ εἰς τὸν Βῶλον ἔχω τῶρα
τὴν μεγαλητέραν κυκλοφορίαν παρὰ εἰς οἰανδήποτε
ποτε ἄλλην πόλιν τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τὰς Ἀ-
θήνας. Καὶ τοῦτο ὀφείλει εἰς τὰς ἐνεργείας
τῶν ἐκεῖ φίλων μου, τῶν Συλλόγων, τῆς Ἀ-
σπίδος τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ζδ-Ζδ, τοῦ Κροτάλου,
τοῦ Μεγαλέ, τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Ταπεινοῦ
Γιασεμιῶ, τοῦ Ἰσπότου καὶ τῆς Ἀφρας τοῦ
Πηλίου τοῦ... ἀλλὰ ποῖον νὰ πρωτοαναφέρω;

ΕΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΩΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Συγχαίρω διὰ τὰ εὐγεῖν τῶν αἰτήματα τῶν
ἀγαπητῶν μου Μακρολαίμων [ΕΕΕΕ], ὁ ὅποιος
μοῦ ἔστειλε 16 φράγκα χρυσῶ, δι' ἑνὲν ἔνταξιν
εἰς τὴν Διάπλασιν τοῦ 1904 τὰς δύο ἡμέρας
μαθητρίας τοῦ ἐν Γάνω Παρθενωγαγείου, οὐστη-
θείας ὑπ' ἀριθ 23 καὶ 24 ὑπὸ τοῦ Λόφου
τοῦ Γάνου. Βυβέ του!

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλλά-
ξουν: ἡ Κάκια μετὰ τὸν Λόφου Χόπ, Μικρὸν
Τρολιόλαν, Ἀκτινοδόλον Ἀστρον, Μπαρμ
πα-Διφρόδον καὶ Ἡλιακὴν Ἀκτίνα — ἡ
Βαρναλδοῦσα Ὀσσανή μετὰ τὴν Ἀρωτιώσαν
Ψυχὴν, Πτεροπὴν Ταξιδιωτὴν καὶ Νεαράν
Ἰταρίν — ὁ Μουσηγέτης Ἀσπύδου μετὰ τὴν
Ἀθῶν Καρδίαν, Πικραμένην Καρδοῦλαν,
Θεαγένην, Πάλλουσαν Καρδίαν καὶ Λου-
λοῦδι τῆς Καρδίας — ἡ Πτεροπὴν Καρδία
μετὰ τὴν Χαροῦμενιν Καρδοῦλαν, Ροματικὴν
Καρδίαν, Ἀθῶν Καρδίαν, Γλυκεῖαν Καρ-
δίαν καὶ Πικραμένην Καρδοῦλαν — ἡ Φαι-
δίμη μετὰ τὴν Ροδοδάκτυλον Πῶ, Ἀφείον
Ὀμμα, Γλυκεῖαν Μαζιάν καὶ Μαρίαν Ἀρ-
τοιατέταν — ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Λυκαυγοῦς
μετὰ τὴν Ἀργυρᾶν Πανσέληνον, Ἀπόγονον
τοῦ Νέστορος, Διονυσία Πηγήν, Ναυτο-
πούλαν τοῦ Μεσολογγίου καὶ Φίλιμα τοῦ
Κόματος — ἡ Λωδὸν μετὰ τὸ Ζακύνθιν Ἀε-
ράκι, Κεκλαμιάν, Κόκκινον Κρίνον, Ἄσθος
τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον — ἡ
Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου μετὰ τὴν Λω-
δὸν, Ἀταβύριον Ρόδου, Λουλοῦδι τῆς
Καρδίας, Ἀετὴν τῆς Ἐρήμου καὶ Ζακπίδα —
ἡ Μικρὰ Βολιωτοπούλα μετὰ τὴν Μυροβό-
λον Χαραυγὴν, Αἰμιλιαν Χόβ καὶ Ἐρυθροῦ
— τὸ Ἐνδοξὸν Μεσολογγίον μετὰ τὸ Ταπεινὸ
Γιασεμί, Ζδ-Ζδ, Νοστήν Ρομαίαν καὶ Ἀσὴν
τοῦ Κόμπου — ὁ Ἀπαστράπτων Μανδῶας
μετὰ τὴν Πικραμένην Καρδοῦλαν, Φίλιμα
Σκιάς καὶ Θυμωμένον Κόρωπα — ὁ Ὀλύμ-
πιος Ἄγων μετὰ τὴν Ἀραβυλλίδα — ὁ Τύλλος
Ὀσπύλλιος μετὰ τὴν Ἀργυρᾶν Πανσέληνον,
Νύμφην τοῦ Πυρὸς καὶ Ἑλληνικὸν Ἐδα-
φος — ἡ Δωρὶς Παρθένος μετὰ τὴν Μυροβόλον
Χαραυγὴν.

ἐλήφθη πρώτη-πρῶτη) Λωδὸν. Ἐρυθρὸν
Προσωπεῖον (ἔστειλε) Ἀγγελοῦ τῆς Νίκης
([Ε] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολῆν εἰ-ε περι-δι-
νὰ σε βεβαίως πῶσον ἔχεις δίκιον.) Τηλέ-
μαχιν (ἔλαθα κ' εὐχαριστῶ) Δημ. Χ. Ζωῆ
δην (ἔστειλε) Ἀδραν τοῦ Πηλίου (δύνασαι νὰ
στέλλῃς ὀθωμανικὰ γραμματικὰ τοῦ ἔσωτε-
ρικοῦ, πέντε γράμματα διὰ κάθε φράγκον.) Ἀπα-
στράπτων Μανδῶαν, Κόκκινον Κρίνον ([ΕΕ]
ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις,
καὶ μετὰ τὴν εὐχαριστήριον θὰ μίση τὰς
ἐντυπώσεις σὰς, ἂν ἡ Ἄννα Σπυρὴν θὰ παῖξῃ
τὸν «Τρίτον» του καὶ εἰς τὴν «Ἀλεξάνδρειαν»,
καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει περιμένει τὸ πρό-
γραμμα τοῦ τοῦ ὑπόχρησι.) Ἀσπερόβου Ὀυ-
ρανδὸν ([Ε] διὰ τὴν ὥραν εἰκονογραφημένην
ἐπιστολήν) δὲν πιστεύω ὅμως νὰ γίνεται αὐτὸ
ποῦ λέγεις εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἰσα ἴσα ὄταν
μία ἐπιστολή συνοδεύεται ἀπὸ ἐπιταγήν, τότε
εἶνε ἀσφαλτετέρα, διότι... δὲν ὑπάρχει ὑ-
πόνοια δι' ἐπερίχει χροῖματα.) Ναπολέοντα
Πρωτόν (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) ὄταν ἐ-
πὶ πᾶσι «κόλωμα ἀπρόοπτον», δὲν εἰμποῦ νὰ σε
εἶπω ψεύστην πῶς!) Α. Α. Χ. (εἶδες βέβαια
εἰς εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον σου ἐνεκρίθη
τὸ ψευδώνυμον Νυκτοφύλαξ ὥστε ἡ προσθή-
κη ἦλθεν ἀργά.) Ὀλύμπιον Ἀργῶνα (ἔστειλε)
τί κατὰστασις! πρέπει νὰναφερθῇ; εἰς τὸν δι-
ευθυντήν.) Χειμωνιάτικον Ἠλίον (σὺ νὰ τὰς
καταγγέλλῃς, κ' ἐγὼ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ κρίνω
ἂν πρόκειται περὶ κλοπῆς ἢ ἀπλῆς συμπτώσε-
ως.) Μαρίαν τῶν Μεδικῶν (Σῆμα ἔστειλε)
γράφει μου τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε αὐτὸ, δὲν
εἶνε ἀνάγκη νὰ το ἐγκρίνω ἐκ νέου.) Ἀσπρὴν
Παχαλιάν (ἐπὶ πᾶσι ἐκ μέρους σου τὴν μικρὰν
Κάκιν, ἡ ὅποια σοῦ στέλλει χίλια φράγκα.)
Πάνον Γαλάτην (λοιοπὴν, καλὸ καλοκαίρι πλέ-
ον!) Πηγὸν τῆς Αἰγύπτου (κατενοουσιαμέ-
νον μετὰ τὸ Σῆμα) δυσκτέλεστα αὐτὰ που προ-
τείνεις.) Παραγὴν Ἀδουσταῖον ([Ε] διὰ τὴν
ὥραν ἐπιστολῆν) ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ.)
Ἑλληνόπαιδα (ἔσω καποτε ὅμως ἡ συντα-
μα εἶνε πολὺ εὐλωτοτέρα.) Κοπερὸ Σπαθὶ
(εἶς, ἔκαμες πολὺ καλὰ καὶ πρέπει νὰ εὐ-
γνωσκῆς τὴν Μέλω διότι δὲν σε ἄρπισε νὰ
ἔβγη ἐξω [Ε] τὸ Ἔσσημον αὐτὸ τῆς τὸ ὀρε-
λει.) Ἐργατικὸν Μόρημα (ἄχ, αὐτὴ ἡ βρο-
χὴ! τί ὥραϊκα ἐκδρομὴν ἐματιώσων.) Λωρίδα
Παρθένον (ποῦ περᾶν τῶρα τὸσον ὥραϊκα μετὰ
τὴν Μυροβόλον Χαραυγὴν) Αἰγυπτιακὸν
Φοῖνικα (ἔστειλε) Ὀυροφῶν τοῦ Παραδείσου
(ἀκριβῶς ἢ ἰς Κυριακὴν θὰ δημοσιευθῇ τὸ
τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου.) Μαγευ-
τικὸν Δάος, Ἀργυρικὴν Χάριν, Ἡγεμόνα
τοῦ Φωτὸς (δὲν ἀμφιβάλλω δι' αὐτὸν καὶ σὺ διεκρί-
θης εἰς τὴν γυμνασιῶν) Ζδ-Ζδ ([Ε] διὰ τὴν
ὥραν ἐπιστολήν) Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς
([Ε] εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις τὰ
καλλιτέρας μου εὐχὰς διὰ τὰ γενεθλιά σου.)
Ταπεινὸν Γιασεμί, κ.τ.λ. κ.τ.λ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 3ην
Μαΐου ὅσα πᾶσι εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δι τοῖς συνδρομηταῖς καὶ
λεπτα 5 μόνον. Ἐπιπλέοντος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
δωδεκάσηροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀναχωρήσαντες ἐκ Βόλου ἀποχωριετοῦμεν
ἅπαν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ τὰ
μέλη τῆς «Ἐνώσεως». Ἀδρα τοῦ Πηλίου,
Πρίγκιψ τῆς Ἐπιταλόφου. (Δ, 56)

Ἐρχομεν ἐγκραδίως τὸ συγχαρὸν ἡμᾶς
Ταπεινὸν Γιασεμί. — Βασίλισσα τῶν Κυ-
μάτων, Ἡλιακὴ Ἀκτίς, Μικρὰ Βολιωτο-
πούλα, Ἀργοναυτικὴ Ἐκστρατεία. (Δ, 57)

Ζητῶ ἀπὸ τοῦ Λουλοῦδι τῆς Καρδίας τὴν
διευθύνσιν του πρὸς ἀλληλογραφίαν. —
Ζδ-Ζδ. (Δ, 58)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Ἰουνίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦτον δὲν νὰ γράφωσι
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Παιδίῳ μας εἰς φύλλοις, ὅν ἕκαστος
πρωτῆς 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

215. Ἀεξίγριφος
Ζῶν τι θηποτελέσης,
Εἰς ἀπαγορευτικὸν
Ἄλλο ζῶον ἂν προσθέσης
Κατοικίδιον κοινόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Σ. Πολυλά

216. Στοιχειδύριφος μετὰ Τονογράφου
Μὲ κεφάλι, ποταμὸς
Καὶ ἰδὲ στὴ Γεωγραφία.
Ἄν ἀποκεφαλίσθῃ
Καὶ ἂν δεικτοισθῇ,
Εἶραι πόλις στὴν Τουρκία.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μανθῶου Ἀετοῦ

217. Ἀναγραμματισμός
Μεγάλου κράτους, γάτος: κινεῖ τὰ γράμματα
Καὶ φήμη ἀφνης ἱατροῦ λαμβάνει ἀρχαιοτάτου.
Ἐστὴν ὑπὸ Ἑλένης Κ. Σιλάθου

218. Αἵνεγμα
Πρασίνῃ εἶμαι παιδίᾳ
Καὶ θέρουσ καὶ χερμαῖος
Καὶ δὴ παίδιον κραταιοῦ
Πλὴν ἀναιμάκτου ἀγῶνος,
Ὄπου κτυπῶνται ὀρμητικῶς
Καὶ μ' ἐλιγμούς ποικίλους
Ἐχθροὶ δεινοί, πλὴν ὄμοιοι
Τελείως πρὸς ἀλλήλους.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κροτάλου

219. Πυραμῖς
+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν κατὰ εὐθείας
* + * = Μέλος τοῦ σώματος
* + * + * = Πέρας βασιλευσ
* * * + * * * = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος
* * * * + * * * * = Αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀθῶας Καρδίας
220. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 7 2 8 = Συγγραφεύς.
2 3 8 5 6 = Ἰτακόν.
3 1 1 2 8 = Ἦρωσ.
4 2 5 1 6 8 = Ἐκτασις γῆς
5 6 7 2 8 = Θεός.
6 3 1 2 8 = Δὲν εἶνε ὑλικόν.
7 6 3 8 = Μέσον μεταφωρᾶς.
8 4 3 1 2 8 = Ζῶον.
Ἐστὴν ὑπὸ Ἐμμανουὲλ Τολμοπούλου

221. Ἐρώτησις
Ποία εἶνε ἡ λέξις ἐκείνη, ἡ ὅποια, μετὰ Ν
δὴναι τὸν γεωργόν, μετὰ Η τὸν μεταφέρει, μετὰ
Β τὸν δουλεύει, μετὰ Ρ κάποτε τὸν ἐμποδίζει, καὶ
μετὰ Χ πάντοτε τὸν τρέφει;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Νυσσηροῦδος Φύσεως

222. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας
Ὁ Τάκης καὶ ὁ Τοτὸς περιπατοῦν εἰς τὸν
κῆπον. Ὁ Τάκης κρατεῖ ἓνα μύλον, ἀλλ' ἐπει-
δὴ δὲν φυσᾷ αἶρας, ὁ μύλος δὲν γυρίζει. Τότε
ὁ Τάκης τοῦ λέγει: — Τοτὸ, φύσα μετὰ τὸ πτό-
μα τὸ μύλο σου, νὰ γίρησ. — Ἀλλὰ δὲν ἐπρό-
φθασε νὰ τελειώσῃ, καὶ ὁ Τοτὸς βίβει τὰς φοι-
νὲς καὶ τρέχει εἰς τὸ σπίτι. Τί πράγμα ἐκ-
με τὸν Τοτὸν νὰ φοβηθῇ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Γιασεμί

223. Τριπλῆ ἀκροστιχίς
Τάχικα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποελοῦν στενωτάτω συγγενῆ, τὰ μεσαῖα μέ-
τρον καὶ τὰ τελευταῖα πρόσωπον τῆς Ἁγίας
Γραφῆς:
1, Ἀρχαία πόλις τῆς Μακεδονίας. 2, Ἀρ-
χαῖος μουσικὸς 3, Χαρακτηρισμὸς Μυθολογι-
κός. 4, Θεός. 5, Φυτὸν ἐδάδιμον.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσπρὸν Ποντικίαν

224. Γρίφος
Ἄν
F 1
μ
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βουθροῦ Ρόδου

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΙΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ἡ τότε αὐτοπεποιθῆσις καὶ θρασύ-
της τοῦ ἀρχιερατοῦ τοὺς ἔκαμνε νὰ
ὑποτάσσωνται καὶ ἔλεγαν, μετὰ τὴν ναυτι-
κὴν φρασσεολογίαν των:
— Καλὰ... Μὲ ὅλα πανιά!

Τὴν 25 Ἰουλίου, αἱ Ἀντίλλαι δὲν
ἀπέχον πλέον παρὰ 60 περίπου μίλια
πρὸς τὸν Πορνετογαρμπη, ὡς ἔ-
λεγον οἱ Τωνῆς Ρενώ. Μετὰ τὸν οὐρῶν
καὶ δυνατὸν ἀνεμὸν περὶ ἐφυσούσε,
ὁ «Γοργὸς» θὰ ἔβλεπε τὰ ὑψώ-
ματα τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ πρὶν δύσῃ
ὁ ἥλιος.

Δι' αὐτὸ οἱ Τωνῆς Ρενώ καὶ ὁ
Μάγνος Ἄνδερς ἐπέρασαν ἐκεῖνο
τὸ ἀπόγευμα, ὁ ἕνας εἰς τὰ δίξυ-
γα τοῦ μεγάλου ἰστοῦ καὶ ὁ ἄλλος
εἰς τὰ δίξυγα τοῦ τοῦ οὐρ κέ τ ο υ,
καὶ ἐκύτταζαν ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο
νὰ πρωτοφωανάξῃ:
— Στεργιά!... στεργιά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. ΤΟ ΕΥΑΡΟΜΟΝ «ΕΣΣΕΞ».

Κατὰ τὰς τέσσαρας τὸ ἀπόγευ-
μα, ἀντήχησεν ἡ φωνὴ τοῦ Τωνῆ
Ρενώ. Δὲν ἐφώναξεν ὅμως «Στερ-
γιά!» — ἀλλὰ:
— Ἐνα καράβι! ἓνα καράβι!

Ἀριστερῶ κ' ἐμπρός, εἰς ἀπό-
στασιν πέντε ἢ ἕξ μιλίων, ἐφαίνετο
καπνὸς πρὸς τὰ δυτικὰ, ἐπάνω ἀπὸ
τὸν ὀρίζοντα.
Ἐν ἀτμοκίνητον ἤρχετο ἀντι-
θέτως πρὸς τὸν «Γοργόν», καί,
καθὼς ἐφαίνετο, ἐπλέεν ὀλοταχῶς
Μετ' ὀλίγον ἐφάνη κιλὰ τὸ σκά-
φος του, καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν
δὲν ἀπέχετο παρὰ ἓν τέταρτον τοῦ
μίλιου καὶ ἔκθεε τὸν δρόμον τοῦ
«Γοργου».

Οἱ ἐπιβάται εἶχον μαζευθῆ ἐπά-
νω στὸ κάσσερο καὶ ἀντήλλασαν
τὰς παρατηρήσεις των.
— Εἶνε πολεμικόν! ἔλεγεν ὁ ἕνας.
— Ἐνα καράβι! ἓνα καράβι. (Σελ. 169, στήλ. α'.)

Εὐνόητος ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ εὐδρόμου.
Ἦψωσε τὴν σημαίαν του καὶ ἐξηκολού-
θησε νὰ πληπιάξῃ ἡμέρα πρὸς τὸν «Γορ-
γόν». Ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ ἄλλοι
ἐκάθηγον, κυριολεκτικῶς, στὰ καρφία.
Δὲν ἦτο καθόλου παράξενον νὰ εἶχε στα-
λῆ τηλεγράφημα εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀγ-
γλικὰς Ἀντίλλας διὰ τὸ γενόμενα εἰς
τὴν Κουίνσταουν, δὲν ἦτο ἀπίστευτον
νὰ ἐξέπλευσε τὸ «Ἐσσεξ» διὰ νὰ συλλάβῃ
τὴν συμμορίαν τοῦ Μάρκελ, τοὺς φονεῖς
τοῦ δυστυχοῦς πλοιοῦρχου Πάξτων καὶ
τῶν ναυτῶν του!

Καὶ ὅμως, ὅμως, ὅμως, ὅμως, ὅμως, ὅμως,
ἐσκέπτετο κατεῖς κα-
λά, δὲν ἦτο δυνατὸν
νὰ το παραδεχθῆ.
Πᾶς; τὸσον λοιπὸν
ἀνόητος ἦτο ὁ πει-
ρατής, ὥστε νὰ πλεύ-
σῃ πρὸς τὰς Ἀντίλ-
λας; τὸσον θρασύς, ὥ-
στε νὰ οδηγήσῃ τὸν
«Γοργόν» εἰς τοὺς
λιμένας, διὰ τοὺς
ὁποίους εἶχε ναυλω-
θῆ, ἀντὶ νὰ φύγῃ;...
Ὅχι, ἡ τότε ἀφρο-
σύνη ἦτον ἀπαράδε-
κτος!

Δι' αὐτὸ οἱ Χάρ-
ρης Μάρκελ ἐπεριμέ-
νεν ἀρκετὰ ψυχραί-
μας. Ἄν ὁ κυβερνή-
της τοῦ «Ἐσσεξ» ἐ-
ζητούσε νὰ συγκοι-
νωήσῃ μαζί του, θὰ
ἔβλεπε τί θὰ ἔκα-
μα. Τὸ εὐδρόμον ἐ-
σταμάτησε μετ' ὀλί-
γων εἰς ἀπόστασιν ἐκα-
τοντάδος περίπου μέ-
τρον καὶ ἔκαμε σῆμα
ν' ἀνακωχέσῃ ὁ
«Γοργός». Ἐκε-
ροῦλκησαν οἱ ναῦται
καταλλήλως τὰ πα-
νιά, τὰ ὅποια ἐγέμι-
σαν ἀντιθέτως, καὶ